

Lovforslag; saa faae vi sikkert Noget ud deraf. Men hvis Ministrene skulde ønske at følge denne praktiske Anvisning, tror jeg dog, det vil være rigtigt ikke at vente alt for længe. Jeg tror, at der i Befolkningen her i Landet er i Begreb med at uddanne sig den Opfattelse, at det er ligemeget, hvad Ministeriet kommer med, fordi det ikke er Enkeltheder længere, det dreier sig om, men selve Hovedsagen.

Ingwerslev: Jeg maa jo opfatte det ærede Medlems Utringer saaledes, at han siger, at af den Grund, at det er dette Ministerium, som har fremsat dette Lovforslag, er det ikke tiltalende for os; saa kan det ikke nytte at forhandle derom. I saa Henseende kan Fristelsen til at ønske en Forhandling ganske vist være mindre end tidligere. Jeg tillader mig dog at tro, at lige overfor Realiteten af Forslaget vilde en Forhandling være mulig. Det ærede Medlem minder om, at der har været gjort Tilbud, som ikke ere modtagne. Det er ganske rigtigt, et Tilbud er gjort, men det var af saadan Natur, at efter min Mening kunde det fornuftigvis ikke modtages (Munterhed). Ja, jeg vil minde om, hvordan det var: de Herrer tilbode et Laboratorium, men vilde ikke gaa ind paa Straffebestemmelserne i Loven. De nuværende Straffebestemmelser ere af den Art, at det i mange Tilfælde ligesom kan betale sig at hvide og sælge falskede Levnetsmidler, fordi det kun straffes med Bøder, der ikke blive større, sænd at de kunne regne ud, at selv om de en eller anden Gang maa af med en 100 Kr., betaler det sig alligevel. I saa Henseende, siger jeg, kunde der fornuftigvis ikke for Regjeringen og heller ikke for os Andre være Tale om at gaa ind paa det. Jeg havde haabet, at naar det blev nærmere paavist og man iøvrigt var enig om Hovedbestemmelsen i Loven, kunde man blive enig om Loven i sin Helhed. Jeg anser det for paatværende nødvendigt, at vi blive enige om denne Lov. Det viser sig at være en fuldstændig Feiltagelse, idet man har villet bortse fra Realiteten og kun lægge Vægt paa, at det er dette Ministerium, der har fremsat Forslaget, saa kan det være det Samme, hvad der staar i det.

Hørup: Det ærede Medlem har virkelig alt for stor Vanskelighed ved at forstaa, hvad jeg siger. Jeg sagde ikke, at Grunden var, at Ministeriet havde fremsat dette Forslag, skjøndt det ogsaa er en meget fornuftig, gyl-

dig og god Grund. Jeg fremhævede netop, at, naar Ministeriet fremsætter sine Forslag i den Form, som Ministeriet anser for rigtig og ønskelig, kunde det ikke vente, at de skulde være fristende for os. Naar derimod vi have gjort et Tilbud, og Ministeriet kommer og gaar ind paa dette Tilbud, som Ministeriet mindre fornuftig afflog dengang, havde Sagen været en helt anden. Det ærede Medlem misforstaa jo ganske Situationen, naar han siger, at, naar vi ere enige om Hovedbestemmelsen, maa vi jagtens kunne blive enige om hele Loven. Nei, naar der er en Hovedbestemmelse, man er enig om, kan den maasse blive til Lov, men at vi, fordi vi ere enige om en Ting i en Lov, skulde tage hele Resten med, som de Herrer anse for fornuftig og vi for ufornuftig, det er ikke en billig og rimelig Fordring at stille til os.

Ingwerslev: Jeg vil sige til det ærede Medlem, at, saaledes som han stillede Sagen, forekommer det rigtignok mig, der var nogen Grund for de Herrer til med Hensyn til dette Forslag at formulere deres Dissens endnu en Gang (Stemmer: Nei.) Det vækker altsaa virkelig saa overordentlig Forbauselse her i Salen, at man kan udtale, at denne Del af Lovgivningsmagten har den Opgave at formulere sine Dissens endnu en Gang og se, om der saa ikke kan komme Noget ud af det. Jeg fastholder, at den væsentligste Bestemmelse i Lovforslaget var man enig om. Jeg fastholder ogsaa, at der maatte noget Mere til. Det kan være, at dette noget Mere kunde modificeres, men saa meget er vist, at, naar man paa Forhaand opgiver enhver Forhandling om et Forslag, som man mener i og for sig fortjener at fremmes, saa kan man ingen Begne komme, og saa maa de Herrer tage Ansvar. Det skal jeg tillade mig at bemærke til det ærede Medlem endnu, at det gaar ikke an at give Regjeringen Ansvar for denne Fremgangsmaade, man her er slaaet ind paa. De Herrer maa forlange og ønske og selv være pligtige til at bære det moralske Ansvar for denne Fremgangsmaade, det ærede Flertal vælger. Vi kunne kun gjøre Indsigelse ved at stemme imod og derved fri os for Medansvar, men det nytter ikke at blive ved med at gjentage dette, at det er Regjeringens Skyld, thi det er dette Thing, som selv vælger sin Fremgangsmaade, som det derfor ogsaa selv absolut maa og vil blive ansvarligt for.